

”Gammelt og Nytt”

Nr.3 2009

Medlemsblad for Båtsfjord Historie og Museumslag

Kulturprisen 2009

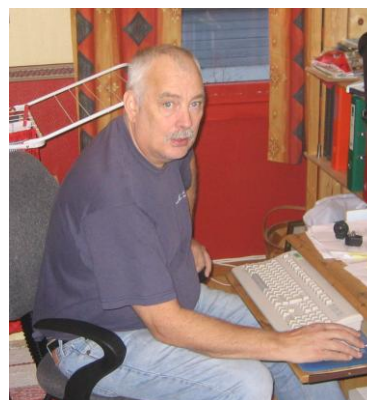

Alex Bolle mottar kulturprisen av ordfører Frank Bakke Jensen, under åpningen av Båtsfjord i Fest

Under åpningen av Båtsfjord i fest fikk Båtsfjord Historie og Museumslag tildelt kulturprisen for 2009. Prisen bestod av en sjekk på kr. 2000 og et inngravert tinnfat.

Historielaget fikk prisen for det arbeid som er gjort for å samle inn bilder, gjenstander og historisk materiale og fått det stilt ut på museet. Museet inneholder stort sett gjenstander som privatpersoner har donert, og det er mye som gjenstår av registrering før arbeid er fullført. Dette er en omfattende jobb og vil nok ta sin tid.

Lederen har ordet.

Høsten har kommet over oss, og den første høststormen har passert oss. Stortingsvalget er over, og vi har fått Båtsfjords første stortingsrepresentant, Frank Bakke Jensen (H), med fast plass på tinget - og det er jo historisk.

På museet har vi hatt bra besøk i sommer, vi har bl.a. hatt flere skoleklasser, barnehager og busser fra Finnland. Under ”Båtsfjord i Fest” var det mange utflyttede Båtsfjordinger på besøk, og de syntes det var fint at Båtsfjord hadde fått sitt eget museum.

I høst vil museet være åpent hver tirsdag fra klokken 18.00 til 19.30. Da vil det også være medlemskvelder. Ellers kan undertegnet kontaktes på mob. 91775292 for avtale angående besøk på museet. I dette nr. av ”Gammel og Nytt” kan man lese om da Karl Sivertsen flykt til Sverige under krigen, og vi trykker et leserinnlegg fra 1935 angående veien mellom Båtsfjord og Vardø av Margido Olsen fra Syltefjord. Og et interjuv med Pauline Pedersen fra 1978.

Ha en fortsatt fin høst.

Alex

Du kan kjenne når du er forelsket. For da står du bare der å kikker på ham hele tiden, og så hører ikke du etter hva de voksne sier.

Trine, 7 år

Nødsarbeid

I går holdt fiskerne i Ytre Syltefjord folkemøte hvor det ble vedtatt å sende telegrafisk henstilling til formannskapet om å utvirke hos statsmyndighetene at der igangsettes nødsarbeide snares mulig, da befolkningen ellers går den sikre hungersnød i møte.

Finnmarken 25. okt. 1930

- Hvis en gutt får kjeft og du blir lei deg, er det fordi du er forelsket i ham.

Mette, 8 år

Lille-Karl på rømmen.

Karl Sivertsen er født og oppvokst i Finnkongkeila. Han er sønn av Karl og Fredrikke Sivertsen fra Gamvik, derfor ble han kalt for ”Lille-Karl”. Han er født 6. april 1920. Av en søskenflokk på 12 søsken er han nr 7 i rekken. I dag er han gift og bosatt i Båtsfjord. Under krigen ble Karl – sammen med mange andre, beordret til å jobbe for tyskerne. Det såkalte tvangsarbeidet. De som hadde båter måtte gå i skysstrafikk innover Tanafjorden med proviant og **annet utstyr**

Karl Sivertsen 89 år

som tyskerne trengte. Offiserer og soldater ble også transportert på denne måten.

Lille-Karl var eier av en 29 fot stor sjark som het ”Gudrun”. Han var ofte på oppdrag for tyskerne mellom Smalfjord og Gavesluokta. Her forteller han i et intervju til Gamvik Museums og Historielag om hvordan han klarte å rømme fra tyskerne under et oppdrag. Flukten gikk fra smalfjord og inn i Sverige til et lite sted som heter Mokkavomma.

I 1944 under evakueringen nektet jeg å være med disse landgangsprammene som skulle frakte folk sørover. Men broren min han Sigvart ble med. Som straff for at jeg nektet å bli med så måtte jeg på tvangsarbeide for tyskerne. Det var kaotiske tilstander, og mange slags oppdrag måtte man utføre. Tyskerne var begynt nedslaktingen av husdyr, brenningen av hus og sprenging av kaier og båter. Jeg tenkte at her vil jeg ikke være, jeg følge meg ikke vel blant disse tyskerne. En tysk underoffiser var alltid om bord hos meg når jeg hadde et oppdrag, det var for å hindre rømming. Men så en dag vi var på marsjering fra Smalfjord rundt Vester Tana og mot Sjursjok såg jeg min sjanse til å stikke av. Da vi passerte Sjursjokdalen stakk jeg til skogs. Jeg tenkte å komme meg til Langfjorden. Ingenting hadde jeg med meg, verken kart eller kompass, og ukjent var jeg i området for jeg hadde aldri vært der

før. Men selv om dette var i desember og nesten mørkt hele tiden, så sag jeg veien med spor etter kjøretøy og jeg såg lys i Tanadalen. Da jeg kom over til Ifjord var jeg ganske utmattet og sulten, jeg hadde bare fått i meg litt vann på turen. Og på grunn av dette måtte jeg gi meg til kjenne for tyskerne der. Tyskere var det jo over alt. Jeg slo en bløff og sa at jeg hadde rømt unna russerne som var kommet til Kirkenes. Da fikk jeg både mat og husly igjen hos tyskerne. Jeg ble da med de tyske militære over til Børselv. Når vi kom dit så viste deg seg at det var mange evakuerte som var der, de holdt til i en kirke hvor hele gulvet var nesten dekt med halm som de lå på. Da jeg hadde fått hvilt meg litt, så traff jeg på en kjenning fra Tana – en Samuelsen. Og vi ble enige om å gå ned til Havnbukta i Porsanger for vi hadde hørt at en evakueringsbåt skulle gå sørover. Da vi kom dit så lå der et stort tysk dampskip. Men ved nærmere undersøkelse så viste deg seg at med dette skipet så kunne turen bli livsfarlig, for under dekk der de evakuerte skulle være så var det lagt brakkeflak som ca 800 mennesker skulle være på, og under brakkeflakene igjen var det tonnevis med ammunisjon. Nei, det her torde jeg ikke å være med på. Så vi ble enige jeg og han Samuelsen om å gå derfra, og vi kom til syvende og sist frem til Bossekop i Alta. Og der kom vi frem til et slags pensjonat som var forlatt. Der fant jeg masse fint sengetøy. Jeg redde opp en seng og la meg, og jeg syntes at jeg aldri hadde ligget så godt før. Etterpå fant jeg ut at jeg skulle gå på leting etter en sekk slik at jeg kunne ta noe av dette fine og gode sengetøyet med meg, det lå jo her bare til rov og ran. Som tenkt så gjort. Jeg la i en haug det jeg skulle ha med og gikk etter sekk. Da jeg kom tilbake så syntes jeg at haugen var blitt noe mindre, men jeg stappet nå alt ned i sekken. Så fikk jeg rede på at det skulle gå en båt med evakuerte fra Alta og nedover til Vesterålen. Det var ”Steinbakken” av Hillesøy. Jeg gikk ned for å snakke med skipperen om jeg kunne få bli med dem sørover et stykke. Men jeg måtte jo skjule meg om bord for jeg var ikke registrert som evakuert. Skipperen var grei og sa at dersom jeg tok til takke med maskinrommet og holdt meg skjult der så kunne jeg bli med. Jeg tenkte at kom jeg meg bare til Tromsø så var alt i orden. I Tromsø bodde min søster Ester. Og da jeg kom dit så var huset fullt av familiemedlemmer som var evakuerte og mange utenom familien også. ”Ja,

husrom har jeg enda, men det skorter på sengetøy”, sa min søster. Nei, sengetøy det hadde jo jeg med meg, så det var ingen problem – trodde jeg. Men da vi skulle ordne sengeplassen og vi åpnet sekken så var der kun to halmbolstrer. ”Ja, ja”, sukket jeg og tenkte på det gode sengetøyet som jeg hadde mistet, ”jeg får ligge på en bolster og så ta den andre over meg”. Dagen etter så gikk jeg og min svoger Asbjørn ned mot kaien for å se om det var muligheter for båtskyss videre, og den første jeg treffer på nede ved ølhallen er min bror Sigvart og noen tyskere. Vi fikk min bror til å forstå at vi ville treffe han alene senere på et gitt klokkeslett med ved ølhallen. Han kom til avtalt tid, og han hadde forstått at det var noe på gang. Derfor hadde han på seg en tysk leirdress, men han hadde sine egne klær under disse. Jeg fortalte han at jeg ville prøve å komme meg viere til Finnsnes, og jeg ville at han skulle være med meg. Ja, det var greit, han ville bli med meg. De tyske klærne han hadde på seg ble brent.

Vi gikk og jaktet på båter som skulle videre sørover fra Tromsø. Min svoger Asbjørn som hadde bekjente blant mannskapet om bord i redningsskøyten ”Thomas Fearnley” fikk høre at de skulle nedover til Vesterålen med noen evakuerte. Han dro så ned til skipperen for å høre om vi kunne få være med et stykke, og han fortalte at vi hadde rømt fra tyskerne, og at vi nu ville komme oss videre til Finnsnes. Jo, det var vel greit, bare vi kunne holde oss skjult. Turen gikk fint, og vel framme på Finnsnes så hoppet vi i land på en kai, og herfra var målet mitt å komme meg til min onkel Hedley Sivertsen som bodde i Asplund i Målselv, og dit var det ca 17 kilometer å gå. Vi var nå blitt tre stykker for Alf Myreng fra Tyfjord ble med oss fra Tromsø. Jeg var godt trimmet så det vare lett for meg, men Sigvart og Alf hadde ikke så god trening i å gå. Men vi kom da fram til min onkel til slutt.

Der ble vi fortalt at tyskerne holdt på med vegarbeide oppe i Målselvdalen, og vegen skulle gå helt fram til grensen mot Sverige. Så vi ville trenge pass og papirer dersom vi ble stoppet. Nå dukket et problem opp for vi trengte et pass til Sigvart. Han hadde ingen papirer, men jeg hadde pass. Jeg gikk ned til Sørreisa hvor jeg hadde noen slektninger som lignet på Sigvart, og der fikk jeg et bilde som var ganske likt. Så var det å gå videre til Moen i Målselv til lensmannen der hvor vi sa vi skulle på vegarbeide for tyskerne oppe ved

grensen. Lensmannen ordnet både pass og papirer på at vi skulle på vegarbeide. Det ble sagt om lensmannen at han var nazist, men det var bare proforma, for han var aktiv i hjemmefronten der. Med papirene i lomma begynte vi å gå videre mot grensen. Men vi hadde ikke planer om å dra på vegarbeide. Da vi var kommet et stykke mot Skjold i Målselvdalen, så var både Alf og Sigvart veldig sårbente så de to såg det ikke likt i å fortsette turen. De ville snu der, og de ville at jeg skulle følge dem tilbake til Moen i Målselv. Da vi kom dit så da jeg at de skulle bare gå men at jeg ville fortsette alene mot Sverige. I etterkant har jeg tenkt slik at dette ble antagelig min redning. Jeg fikk høre av min onkel Hedley (som var en slags bakmann for hjemmefronten der) om en grenselos som het Øverli og som hjalp folk over til Sverige, og til han ville jeg gå. Men da jeg kom til han så fortalte han at han var sluttet, han torde ikke å holde på mer med dette, det var for farlig. Og i tillegg var det kommet så mange tyskere over fra Skibotn. Det var tyskere over alt. Denne grenselosen hadde to sønner som bodde ca to timers gange oppover i dalen mot grensen. Og da jeg skulle gå videre fikk jeg det rådet av han at dersom det sto mange ski utenfor på gården så var det tyskere inne, så jeg måtte være forsiktig. Tyskerne hadde mistanke om at folk passerte over til Sverige her, så de var ofte på patrulje i området. Da jeg kom oppover til gården så ser jeg plutselig gjennom vinduet at det står en tysker inne og kler på seg, og da måtte jeg rømme ned til elva. Hos grenselos Øverli hadde jeg blitt utstyrt både med ski og et kart han hadde tegnet til meg og som så noenlunde skulle vise meg veien oppover. Kona til Øverli hadde pakket en god nistepakke til meg i tillegg, så jeg la av gårde i 5-tiden om morgenen. Kartet viste at jeg skulle gå på høyre siden av Moskvavannet, og jeg skulle gå i østlig retning. Men i og med at jeg måtte rømme ned til elven igjen, så var det blitt helt mørkt. Jeg forsto da jeg var kommet overfor Strømfjellet at jeg hadde gått meg vill. Det var litt vanskelig å orientere seg nå i desembermørket, det var jo nesten mørkt døgnet rundt. Dessuten var jeg våt og begynte å bli litt sliten. Jeg hadde trasket fra klokken fem om morgenen fredag, og nå var det natt. Jeg gikk hele denne natten. Visste ikke hvor jeg var og ikke fant jeg Moskvavannet heller. Jeg trasket hele lørdagen også. På søndag kom jeg øverst oppe i en dal og en elv. Da hadde jeg vært våken i 2-3

døgn. Nede i dalen sto en gammel fjellfinngamme hvor noe hadde laget en grue, de hadde hakket hull i et hjørne av gammen. Jeg hadde fyrstikker i ryggsekken og mye god mat, men alt var jo stivfrossent. Det var kaldt oppe på snaufjellet og mye frost, så skoene mine var frosset fast og var gått opp bak, så jeg måtte rive i stykker skjorten min og lage meg noe som lignet på komagbånd. Jeg laget en grop i snøen hvor jeg la skiene nedi, så satte jeg ryggsekken nedi, og til slutt satte jeg meg selv nedi gropen. Det var så godt å sitte slik å hvile mot ryggsekken at jeg holdt på å sovne. Men nyss før jeg skulle sovne var jeg så mye bevisst at jeg tenkte at sovner jeg nu, så våkner jeg ikke mer. Jeg begynte da å gå videre, og mandag kom jeg til en liten plass i Sverige som kalles Mokkavomma. Den ligger 2 mil ovenfor Kilpisjärvi mot Karesuando. Jeg hadde gått forbi treiksgrensen. Det var svenske soldater som var grensevakter oppe ved Mokkavomma. De vaktet grensen for tyskerne som kom over fra Finland og som trakk nedover mot Skibotn. Straks før jeg kom dit så var det en mann som var blitt skutt av tyskerne ute på Muonioälven, det er elven som grenser mellom Sverige og Finland. Klokken var blitt 2300 på kvelden da jeg kom meg inn i Sverige. Da hadde jeg gått siden fredags morgenen kl 0500. Og nå var jeg så sliten og ”utgått” at jeg bare pratet tull. Jeg lå og fantaserte om rypejakt og snarer. Det hadde ligget i underbevisstheten min hele tiden, at ble jeg tatt av tyskerne så skulle det hete at jeg hadde drevet rypejakt og var gått meg vill. Det var en svensk militærlege der som tok i mot flyktningene som kom over grensen. Jeg hadde forfrosset den ene foten, så legen måtte kutte av en del av den ene tåen min. Senere fikk jeg hesteskyss nedover til Karesuando. Og på julaften kom jeg til Kiruna hvor jeg feiret julen. Etterpå dro jeg med jernbanen fra Kiruna til Stockholm. Der kom jeg til en mottaksstasjon i Kjesäter, litt sør om Stockholm. Og der fikk jeg utdelt klær. Hos plasskommandanten der fikk jeg høre at det skulle sendes tropper oppover til Nord Norge. Og siden jeg var derfra så skulle jeg få følge med. Jeg dro så med jernbanen til Onge ved Sundsvall. Der skulle jeg ha mottatt papirer og pass for jeg skulle ut på sivilt arbeide i Sverige. Men disse papirene var ikke kommet ennå. Jeg måtte bo på jernbanehotellet der i flere døgn for å vente på ordre fra den norske delegasjonen i Stockholm.

Det lå en norsk forlegning nær Onge jernbanestasjon, og derfra kom beskjeden om at jeg skulle forflyttes til en forlegning i Holmaruden. Denne forlegningen lå også nær Onge. Men herfra bar det endelig nordover til Karesuando, og videre over grensen til Norge til Kautokeino med reinskyss og delvis til fots. Det var tyskere som nettopp hadde trukket forbi her, og de var ennå nede i Alta. Planen vår var å komme bak den tyske troppen. Men vi kom aldri så langt for tyskerne kapitulerte.

Etterpå så reiste jeg til Vardø med hurtigruta, for der var mine foreldre. Jeg kom meg så over på Svartnes-siden, men derfra var det ingen transport å få videre, så den eneste måten å komme videre på var å begynne å gå. Jeg gikk da fra Svartnes og helt innover til Varangerbotn. Videre derfra over til Tana, og der var brua sprengt så jeg måtte ta fergen over.

Karl Sivertsen under krigen .

Videre gikk jeg nedover til Smalfjord. Og derfra gikk jeg fjæraveien ut til Smalfjordnesset for å se etter båten min som tyskerne hadde sprengt. Båten var velvet på land og ble brukt som fjøs, men motoren var tatt vare på av en Kristian Børresen fra Torhop, så den fikk jeg tilbake senere. Så var det å begynne å gå samme ruten tilbake til Smalfjord. Og fra Smalfjord tok jeg lokalbåten for å komme meg til Porsangermoen.

Når man giftet seg i gamle dager, var det fordi staten sa det og presten mente det var best. I dag kan man slenge seg sammen med den ene samboeren etter den andre uten at staten så mye som letter på lokket.

Veiforbindelse Båtsfjord – Syltefjord – Vardø

Jeg leste i Lofotposten nr. 257 en artikkel a E.S. om veiforbindelse på Varangerhalvøyen. Det forbauser meg meget at han ikke har nevnt Syltefjord med et eneste ord, til trods for at han omtaler veiforbindelsen for hele Varangerhalvøyen.

Det er beklagelig at Vesterelvdalen med sine jordbruksmuligheter, og nødvendige behov veiforbindelse var helt forbigått i hans artikkel. Jeg vil derfor be den ærende redaktør om å få lov å redegjøre for veiforbindelsen i Syltefjord.

Syltefjord har ned gjennom tiden vært en utpreget fiskebygd, fiskeriet har så å si vært den eneste næringsvei for både Ytre og Indre Syltefjords befolkning, Jordbruk har vært lite drevet, men en liten del har hatt jordbruk ved siden av fiskeriene, men det kun resultert i ku og noen sauer eller par geiter. En del har drevet det litt lengere men produktene av dette jordbruket har hovedsakelig gått til eget bruk særlig melka, da det ikke lot seg gjøre å få den avsatt p.g.a. dårlige kommunikasjoner.

Da nu fiskeriet har gått sterk tilbake her i Syltefjord så vel som i det øvrige Finnmark i en årrekke, har derfor befolkningen sett seg om etter jordbruksmuligheter. Det var da ganske naturlig at Indre Syltefjord med sine stor oppdyrkbare arealer ble mange jordbrukeres tilfluktssted. Det er særlig disse årsaker som har gjort at befolkningen i Indre Syltefjord er mangedoblet i de siste årene, men som før står de dårlige kommunikasjonene hemmende i veien. Her er det anløp nu og da av Fylkesrederiets skip ”Tanahorn” men det kan ikke bli tale om noen eksport ad den veien da skipet kun har anløp her en gang ukentlig tur og retur. Dessuten kan ikke melkeprodusentene få melken regelmessig brakt til D.S. ekspedisjonen da her ingen veier finnes og de fleste har 5 – 6 kilometer transport i kupert terreng til dampskipsanløp. Av disse lett forståelige grunner er det klart at jordbruk vil være ulønnsomt, derfor kan ingen produsere mer melk enn de trenger til egen husholdning, da en større kubestand bare resulterer i større skatter og ingen inntekter slik forholdene er nu.

Det eneste som kan hjelpe Syltefjord er veiforbindelse med Vardø og Båtsfjord, derved vil man få avsatt den melk som kan produseres i Syltefjord.

Veien kommer da til å forbinde Syltefjord – Hamningbergdalen og Persfjord som har også gode veimuligheter med Vardø og riksveien..

Vesterelvdalen i indre Syltefjord som er et særdeles vakkert dalføre med pen frodig bjørk og vidjeskog har jordbruksmulighetert for en mengde bruk som ikke kan tilknyttes av mangel på vei, den har også en bra lakselv. For en par menneskealdre siden beboere opptil 12 kilometer oppe i dalen.

Som sommertilfluktssted er Vesterelvdalen meget besøkt. Særlig av folk fra Vardø, Hamningberg, Makkaur, Ytre Syltefjord, Båtsfjord og Berlevåg. Det er derfor klart at skulle det bli vei til Vardø og Båtsfjord og Hamningberg, da vil den egne seg utmerket til utflukt. Søndagsturene fra Vardø vil lett la seg arrangere med bil de ca. 5 mil til Vesterelvdalen for eksempel lørdag ettermiddag fra Vardø etter arbeidets slutt, etter en par timers biltur var man fremme i Vesterelvdalen. Så kunne man tilbringe tiden fra lørdag til søndag ettermiddag i vakker natur med skog og frodig vegetasjon. I bærtiden var det lett å plukke seg et par spanner bær, derved hadde man fått litt utbytte av turensom man kunne ha glede av utover vinteren. De som var interessert i sportfiske fikk jo også på den måten en liten anledning til å prøve fiskelykken i Vesterelven uten å måtte skofte arbeide.

Så var det å bile tilbake til Vardø søndag kveld for de som ville være utvilt til mandag morgen.. Det vil derfor være av stor betydning for befolkningen i Vardø også at sånn vei ble til virkelighet. Også for ferskfiskeeksport ville det være av stor betydning å få denne veiforbindelse.

I forbindelse med fiskeeksport kan nevnes at Indre Syltefjord har bra havner, særlig Nordfjord egner seg godt til skøytedrift. Befolkningen kunne derfor med fordel drive kombinert jorbruk og fiskeri når de bare fikk avsetning på sine produkter.

Finnmarken 1935

Margido Olsen

Først blir man celle, så blir man barn, så blir man mamma, så blir man bestemor, så blir man oldemor og så blir man tippoldemor. Til slutt blir man gjørme.

LIVET - EN GAVE

Med mild overdrivelse kan vi kalle henne Båtsfjord sprekeste dame. Til sommeren fyller i alle fall Pauline Pedersen 88 år. Hun klarer seg alene i huset. Hva hjemmehjelp er, vet hun knapt nok. Nei, hun klarer seg selv. Og hun er ikke den som springer til lege for bagatellers skyld. Pauline Pedersen har hatt et hardt liv, vil vel noen si. Vi er ikke så sikre på at hun selv vil være enig i det.

Helt fra hun var småpике ute i Maukaur, har hun måtte klare seg selv. Heller ikke i dag har hun trappet ned. Dagen starter for henne klokken fem om morgenen. Da setter hun seg gjerne til rokken. Når garnet er spunnet, er det tid for å strikke. Det blir for det meste strømper og sokker til den nærmeste familie, og det er det mange av.

Så blir det matlaging til seg selv og sønnen som bor i huset. Hun vasker gulv og vegger, taket blir det noe verre med. Skjønt hadde hun hatt et trygt stillas å stå på, hadde hun vel greid det også. Men matter og gulvtepper, slitsomt nok for unge mennesker, lufter og vasker hun selv. Men så er det ut på farten. Utallige er de sjåførere som har ville gi henne skyss der hun farer av sted belesset med varer, post og pakker.

Men Pauline gir dem det samme takknemlige avslag. – Jeg må trimme og holde formen, det kan jeg ikke inne i en bil.

Vi treffer henne ved rokken. – Du karder ullen selv? – Ja selvfølgelig. Men nå har den mannen opp i Syltefjord som forsynte meg med ull sluttet med sauer. Så jeg skjønner ikke hvor jeg skal få tak i ull nå.

Hun ser seg rundt i rommet, bøyer seg ned, og plutselig har hun en pakke med hundehår i hånden. – Denne skal jeg strikke nye sokker og vanter av, det blir rene silkeproduktet, det.. – Når begynte du å spinne og strikke? – Jeg var vel tolv år, og siden har jeg holdt på. – Hvor gammel er den rokken der? – Nei, den er ikke gammel. Bare førti år.

Men før det, hadde jeg en rokk jeg fikk av moren min. Femti år var den allerede den gang. – Hvor lenge siden er det siden du flyttet fra Maukaur? – Det var i 1949, og jeg var den siste som flyttet fra Maukaur. – Du tjener vel grovt på strikkingen din? – Nei, alt dette gjør jeg gratis. Det er et løfte jeg har gitt Gud. Til gjengjelt er mitt liv en gave fra Ham.

Finnmark Dagblad 7 april 1978

Styre i BHML.

Styret i BHML består av Alex Bolle leder, Randi Sæther kasserer, Tove GJ. Pedersen sekretær, Bodil Persen og Gerd Karin Tobiasen styremedlemmer. Varamedlemmer er Wanja Karstensen og Torbjørn Tangen.

Medlemmer.

Båtsfjord Historie og Museums lag har pr. i dag 50 medlemmer, men ønsker oss flere. **Bli medlem du også!**

Medlemskontingenten for 2009 er kr. 200,-, alderspensjonister kr. 150,-. Som medlem vil du få tilsendt medlemsbladet ”*Gammelt og Nytt*”. Som kommer ut 4 ganger i året. Medlemskontingenten kan du sende til Båtsfjord Historie og Museums lag v/ Randi Sætre, Schirmersvei 7. 9990 Båtsfjord. Bankkontonr.:4930.12.92901

Det er mange i himmelen: Alle de som er døde er der, pluss Gud og Jesus og Den dårlige Ånde.

Etterlysning!

Har du bilder eller ting som du vil gi til Museumet, ta gjerne kontakt, eller kom å besøk oss i Lensmannsgata 4. hver tirsdag kl. 18.00. Eller du har ei god historie eller avisutklipp som du vil dele med oss.

Hvis Gud hadde holdt det han sa om å la alle barn komme til seg, hadde vi ikke trengt barnehager.

Stoff til bladet

Har du stoff eller bilder som vi kan bruke i bladet, kan du sende det på mail til abolle@online.no eller til Alex Bolle Postboks 137, 9991 Båtsfjord. Alt stoff taes i mot med takk. Du kan også ta kontakt på mobil 91 77 52 92. Neste nr. vil komme ut i desember. Stoff til bladet må sendes innen 1. desember 2009.

Kjærlighet gjør blind. Ekteskapet gir deg synet tilbake.